

диняването на Южна България съ Северна, 2) да опише всичко, що е видѣлъ, изпатилъ и направилъ презъ живота си и 3) да разкаже, какви били храбритѣ и бележити българи, като Василъ Левски, Христо Ботевъ, Хаджи Димитъръ, Филипъ Тотю, Панайотъ Хитовъ и други войводи.

Първата си задача той решилъ презъ 1885 год. въ Пловдивъ. Образувалъ революционенъ комитетъ, започналъ да издава в. „Борба“, свикалъ младежитѣ да празнуватъ борбитѣ на народнитѣ загинали юнаци, проповѣдвалъ, че България трѣбва да бжде голѣма и да събере всички българи. Следъ 5 месечна проповѣдь Захарий Стояновъ една нощъ (на 6—18 септемврий 1885 г.), повикалъ генерала Николаевъ съ милицията и самъ той съ бунтовници направилъ бунтъ въ Пловдивъ, свалили главния управникъ, обявили съединението, като повикали българския князь Александра I за князь и на Южна България. *)

Захарий Стояновъ бѣ способенъ писателъ и смѣлъ човѣкъ. Той съ съчиненията си за Левски, Ботевъ, четитѣ въ България и други, запозна българскитѣ селяни и граждани, какво е извършено презъ въстанията. Най-главното му съчинение е: *Записки* по българскитѣ въстания. Избранъ бѣ за народенъ представителъ и председателъ на Народното събрание презъ 1887 година, когато Стефанъ Стамболовъ бѣше министъръ председателъ. Презъ 1889 год. Захарий отиде въ Парижъ, ала тамъ го връхлѣте тежка болестъ и почина.

*) За дѣлото на Захарий Стояновъ по Съединението, нашитѣ четци ще намѣрятъ подробни описания въ миналитѣ годишници на „Венецъ“.